

Гонения по лични, а не по правителствени побуждения
на императоритѣ.

I. Първитѣ два императора Тиберий (17 до 34 год.) и Кай Калигула (38—44) не били християнски гонители. Императоръ Клавдий (42—56) изгонилъ Евреитѣ отъ Римъ за наклонността имъ къмъ възмущения. Тукъ въ числото на Евреитѣ, пострадали много християни, ако и указътъ на Клавдия не се отнасялъ собственно къмъ тѣхъ. Първиятъ отъ императоритѣ, който укрѣпавилъ рѣцѣтъ си съ кръвта на християнитѣ, е билъ извѣстниятъ съ своитѣ злѣдѣйства Неронъ (54—68). Въ главата на тойзи тиранъ, който ималъ претенцията за искусенъ артистъ и художникъ, дошла безумна мисль да преустрои Римъ по новъ планъ, и той заповѣдалъ да го подпалатъ въ тѣзи мѣста, които особено му се не харесвали. Избухналъ страшенъ пожаръ, който се продължилъ повече отъ недѣля, и изгорѣли четире най-населени квартала отъ столицата. Массата народна се развълнувала и искала виновницитѣ на бѣдствието. Появили се слухове за подпалването и се узналъ главниятъ виновникъ на злото. Въ това врѣме вече толкова била омразата силна къмъ християнитѣ, щото Неронъ побързалъ да свали на тѣхъ вината за пожарътъ и захваналъ да свирѣпствува надъ тѣхъ съ особена жестокость. Християнитѣ зашивали въ кожи и хвърляли за раскѣждане на звѣроветѣ въ цирка распинали на кръстове, обличали съ дрѣхы отъ горѣщи вещества, забивали на остри колове и запалiali въ градинитѣ Неронови въ врѣме на нощнитѣ народни увеселения. Неронъ самъ се расхождалъ въ колесница мѣжду горѣщитѣ страдалици по странитѣ на пѣтя. При Нерона се украсили съ мченически вѣнци апостолитѣ Петръ и Павелъ. II. Подиръ мирнитѣ за църквата царствования на Веспасиана (70 — 79) и Тита (79—81), се явилъ вторий жестокъ гонителъ Домицианъ (81—96). Тойзи императоръ гонилъ християнитѣ по жажда за пари и по крайна подозрителность. Неговата злоба особено прислѣдвала богатитѣ челоувѣци, иманието на които, въ случай на тѣхното изгнание и смърть, постѣяло въ неговата касса. Веднѣжъ той чулъ, че въ Палестина живѣятъ роднитѣ на Г-да И. Христа, които чакатъ Неговото пришествие, и заповѣдалъ да ги доведатъ въ Римъ. Това сж били внуцитѣ на св. ап. Иуда, братъ Господень. Подозрителниятъ царъ само тогава се успокоилъ, когато се увѣрилъ въ тѣхната крайна бѣдность (по дрѣхитѣ, загорѣлитѣ лица и по затвърдѣлата кора на работническитѣ имъ рѣцѣ) и узналъ, че тий чакатъ не земно, а небесно царство. При Домициана св. ап. Иоаннъ Богословъ билъ страдалъ въ Римъ и претърпѣлъ затворъ. Благородниятъ императоръ Нерва прекратилъ това гонение.

Гонения по правителствени взглядове, нъ безъ опредѣленъ
характеръ и цѣль.

III. Отъ врѣмето на императора Траяна (98—117 г.) се захватъ прислѣдвания противъ християнитѣ по взглядове правителствени, нъ съ различни колебания и безъ ясно-опредѣлена цѣль. Траянъ, като ималъ прѣдъ видъ християнитѣ, подновилъ